

Middelen en voornaamste argumenten

Met haar beroep verwijt de Commissie verweerster in de eerste plaats dat zij, door een nationaliteitsvereiste te stellen voor de toegang tot en de uitoefening van het ambt van notaris, in onevenredige mate inbreuk maakt op de vrijheid van vestiging waarin artikel 43 EG voorziet. Artikel 45 EG zondert inderdaad werkzaamheden die een rechtstreekse en specifieke deelname aan de uitoefening van het openbaar gezag vormen, uit van de werkingssfeer van het hoofdstuk inzake het recht van vestiging. Volgens de Commissie brengen de taken waarmee notarissen onder het Franse recht zijn belast, echter een dermate geringe deelname aan die uitoefening mee, dat zij niet binnen de werkingssfeer van dit artikel kunnen vallen en een dergelijke belemmering van de vrijheid van vestiging niet kunnen rechtvaardigen.

Voor deze taken krijgen notarissen immers geen werkelijke bevoegdheden om dwang uit te oefenen, en de functie en het statuut van respectievelijk de rechter en de notaris verschillen duidelijk van elkaar.

Bovendien zou de nationale wetgever minder beperkende maatregelen dan een nationaliteitsvereiste kunnen treffen, zoals bijvoorbeeld de onderwerping van de betrokken marktdeelnemers aan strikte voorwaarden voor toegang tot het ambt, aan bijzondere ambtsplichten en/of aan specifiek toezicht.

Beroep ingesteld op 12 februari 2008 — Commissie van de Europese Gemeenschappen/Groothertogdom Luxemburg

(Zaak C-51/08)

(2008/C 128/32)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: Commissie van de Europese Gemeenschappen (vertegenwoordigers: J.-P. Keppenne en H. Støvlbæk, gemachtigden)

Verwerende partij: Groothertogdom Luxemburg

Conclusies

— vast te stellen dat het Groothertogdom Luxemburg, door een nationaliteitsvereiste te stellen voor de toegang tot het ambt van notaris en door richtlijn 89/48/EEG ⁽¹⁾ niet uit te voeren voor het ambt van notaris, de verplichtingen niet is nagekomen die op hem rusten krachtens het EG-Verdrag, in het bijzonder de artikelen 43 EG en 45 EG, en richtlijn 89/48/EEG betreffende een algemeen stelsel van erkenning van hoger-onderwijsdiploma's waarmee beroepsopleidingen van ten minste drie jaar worden afgesloten;

— het Groothertogdom Luxemburg te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Met haar beroep verwijt de Commissie verweerder in de eerste plaats dat hij, door een nationaliteitsvereiste te stellen voor de toegang tot en de uitoefening van het ambt van notaris, in onevenredige mate inbreuk maakt op de vrijheid van vestiging waarin artikel 43 EG voorziet. Artikel 45 EG zondert inderdaad werkzaamheden die een rechtstreekse en specifieke deelname aan de uitoefening van het openbaar gezag vormen, uit van de werkingssfeer van het hoofdstuk inzake het recht van vestiging. Volgens de Commissie brengen de taken waarmee notarissen onder het Luxemburgse recht zijn belast, echter een dermate geringe deelname aan die uitoefening mee, dat zij niet binnen de werkingssfeer van dit artikel kunnen vallen en een dergelijke belemmering van de vrijheid van vestiging niet kunnen rechtvaardigen. Voor deze taken krijgen notarissen immers niet de bevoegdheid om dwang uit te oefenen, en de nationale wetgever zou minder beperkende maatregelen dan een nationaliteitsvereiste kunnen treffen, zoals bijvoorbeeld de onderwerping van de betrokken marktdeelnemers aan strikte voorwaarden voor toegang tot het ambt, aan bijzondere ambtsplichten en/of aan specifiek toezicht.

Met haar tweede middel verwijt de Commissie verweerder voorts dat hij de op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen, door richtlijn 89/48/EEG niet uit te voeren voor het ambt van notaris. Aangezien het een gereguleerd beroep betreft, is de richtlijn immers volledig van toepassing op dit beroep en het vereiste hoge kwalificatieniveau van notarissen zou gemakkelijk kunnen worden gewaarborgd door een bekwaamheidsproef of door een aanpassingsstage.

⁽¹⁾ Richtlijn 89/48/EEG van de Raad van 21 december 1988 betreffende een algemeen stelsel van erkenning van hoger-onderwijsdiploma's waarmee beroepsopleidingen van ten minste drie jaar worden afgesloten (PB 1989, L 19, blz. 16).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Unabhängige Finanzsenat, Außen stelle Graz (Oostenrijk) op 15 februari 2008 — Dachsberger & Söhne GmbH/Zollamt Salzburg, Erstattungen

(Zaak C-77/08)

(2008/C 128/33)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Unabhängiger Finanzsenat, Außen stelle Graz

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Dachsberger & Söhne GmbH

Verwerende partij: Zollamt Salzburg, Erstattungen

Prejudiciële vragen

- 1) Moet artikel 11, lid 1, tweede alinea, tweede zin, van verordening (EEG) nr. 3665/87 van de Commissie van 27 november 1987 houdende gemeenschappelijke uitvoeringsbepalingen van het stelsel van restituties bij uitvoer voor landbouwproducten, zoals gewijzigd bij verordening (EG) nr. 2945/94 van de Commissie van 2 december 1994 (¹), op grond waarvan voor de berekening van de gevraagde restitutie in het geval van een gedifferentieerde restitutie „het gedifferentieerde gedeelte van de gevraagde restitutie [wordt] berekend aan de hand van de op grond van artikel 47 verstrekte gegevens over hoeveelheid, gewicht en bestemming”, aldus worden uitgelegd, dat de woorden „op grond van artikel 47 verstrekte gegevens over hoeveelheid, gewicht en bestemming” verwijzen naar de gegevens in het uitdrukkelijke verzoek overeenkomstig artikel 47, lid 1, en het gedifferentieerde gedeelte van de restitutie dus pas bij de indiening van het verzoek in de zin van artikel 47, lid 1, wordt gevraagd?
- 2) Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord, rijst de vraag of de genoemde bepaling aldus moet worden uitgelegd, dat in het geval waarin het verzoek om betaling overeenkomstig artikel 47, lid 1, van verordening (EEG) nr. 3665/87 van de Commissie van 27 november 1987 reeds moet worden ingediend in het „document dat bij de uitvoer wordt gebruikt om een uitvoerrestitutie te verkrijgen” (hier de uitvoeraangifte), de gevraagde restitutie met betrekking tot het gedifferentieerde gedeelte moet worden berekend aan de hand van de gegevens in de uitvoeraangifte en het gedifferentieerde gedeelte van de restitutie dus ook tegelijk met de uitvoeraangifte wordt gevraagd.
- 3) Indien de eerste vraag ontkennend wordt beantwoord, rijst de vraag of de genoemde bepaling aldus moet worden uitgelegd, dat de gevraagde restitutie met betrekking tot het gedifferentieerde gedeelte aan de hand van de overeenkomstig artikel 47 van verordening (EEG) nr. 3665/87 van de Commissie van 27 november 1987 over te leggen documenten moet worden berekend en het gedifferentieerde gedeelte van de restitutie dus pas bij de overlegging van het „dossier voor de betaling” in de zin van artikel 47, lid 2, van deze verordening wordt gevraagd.
- 4) Indien de derde vraag bevestigend wordt beantwoord, rijst de vraag of de genoemde bepaling aldus moet worden uitgelegd, dat ook de overlegging van een dossier in de zin van artikel 47, lid 2, van verordening (EEG) nr. 3665/87 van de Commissie van 27 november 1987 dat gebrekkig is, voldoende is om het gedifferentieerde gedeelte van de restitutie te kunnen vragen, met het rechtsgevolg dat de sanctieregeling van artikel 11 van deze verordening ook op het gedifferentieerde gedeelte van de restitutie moet worden toegepast.

Hogere voorziening ingesteld op 25 februari 2008 door Miguel Cabrera Sánchez tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg (Derde kamer) van 13 december 2007 in zaak T-242/06, Miguel Cabrera Sánchez/BHIM en Industrias Cárnicas Valle, S.A.

(Zaak C-81/08 P)

(2008/C 128/34)

Procestaal: Spaans

Partijen

Rekwirant: Miguel Cabrera Sánchez (vertegenwoordigers: J. A. Calderón Chavero en T. Villate Consonni Calderon, abogados)

Andere partijen in de procedure: Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) en Industrias Cárnicas Valle, S.A.

Conclusies

- het arrest van de Derde kamer van het Gerecht van eerste aanleg van 13 december 2007 in zaak T-242/06 te vernietigen, aangezien rekwirant van mening is dat het merk EL CHARCUTERO (van rekwirant) duidelijk onverenigbaar is met het merk EL CHARCUTERO ARTESANO (van geïntimeerde);
- te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Anders dan in het bestreden arrest is geoordeeld, is rekwirant van mening dat het gemeenschapsmerk „El charcutero Artesano” valt onder het verbod van artikel 8, lid 1, sub b, van verordening nr. 40/94 (¹), aangezien na oppositie door de houder van een ouder merk, in casu het Spaanse merk „El Charcutero”, de inschrijving van het latere merk moet worden geweigerd wanneer het gelijk is aan of overeenstemt met het oudere merk en betrekking heeft op dezelfde of soortgelijke waren of diensten, en daardoor verwarring bij het publiek kan ontstaan op het grondgebied waarop het oudere merk wordt beschermd, in casu Spanje. Dit verwarringsgevaar omvat het gevaar van associatie met het oudere merk.

(¹) Verordening nr. 40/94 van de Raad van 20 december 1993 inzake het gemeenschapsmerk (PB 1994, L 11, blz. 1).

(¹) PB L 310, blz. 57.